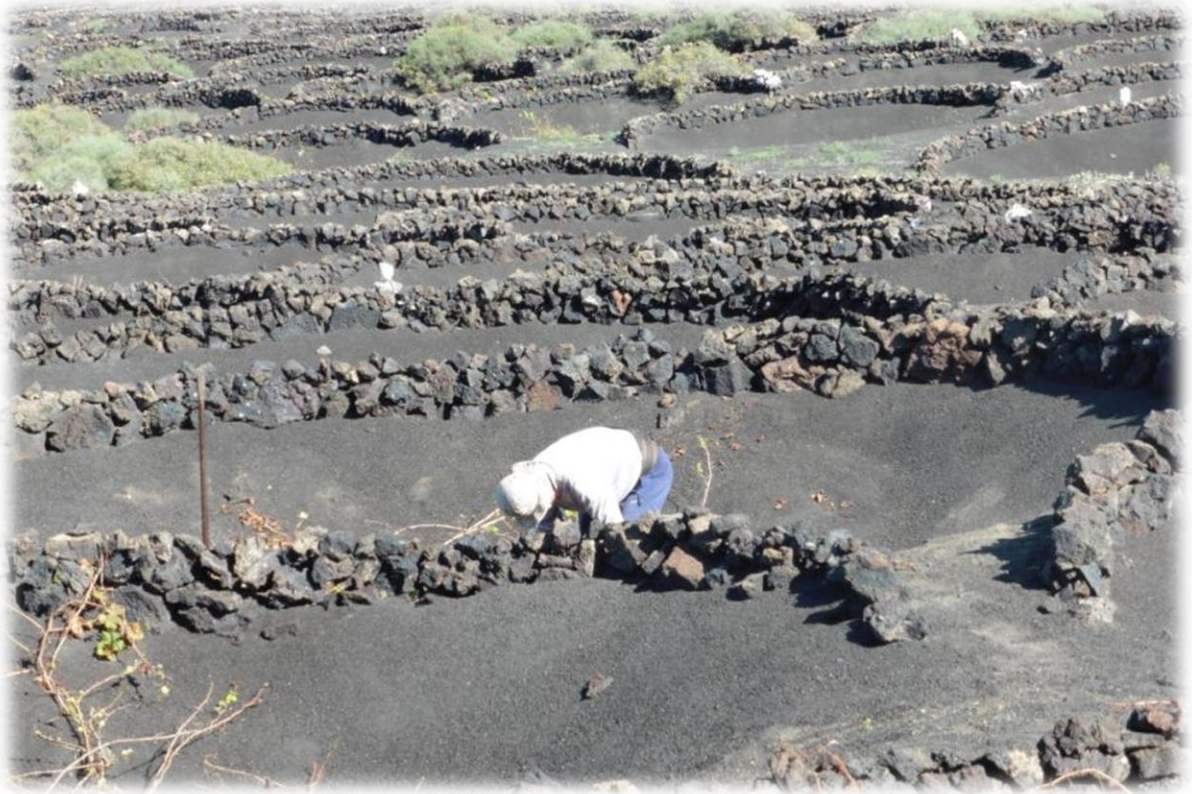
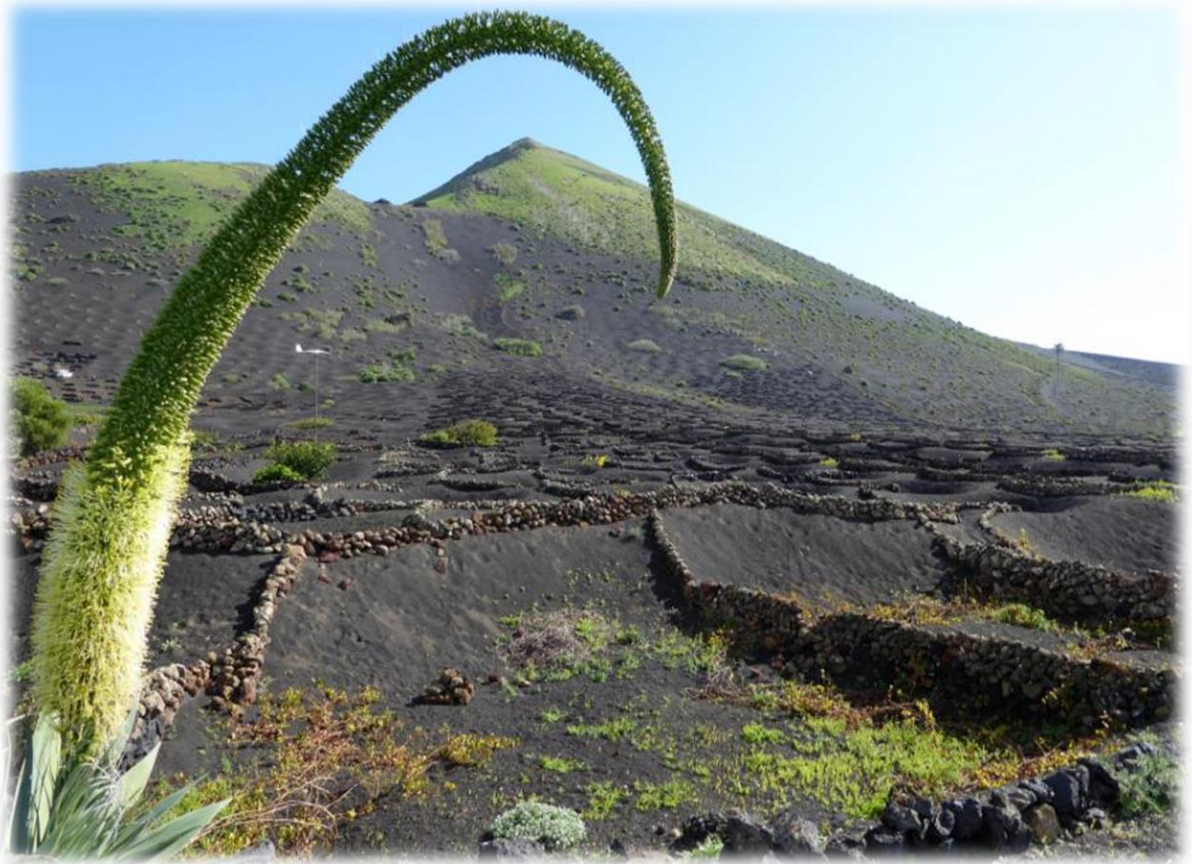

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden

door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt. Rond elke wijnstok wordt ook nog een halfrond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen.

Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

In de dorpen treft men regelmatig Bougainville aan. Ze groeien hier het hele jaar door. Er zijn circa 15 soorten, afkomstig uit de tropen en subtropen van Zuid-Amerika, vooral Brazilië.

Ze zijn in de eerste helft van de 19de eeuw in Europa ingevoerd. Vooral in de landen rond de Middellandse Zee en in Afrika tieren ze welig.

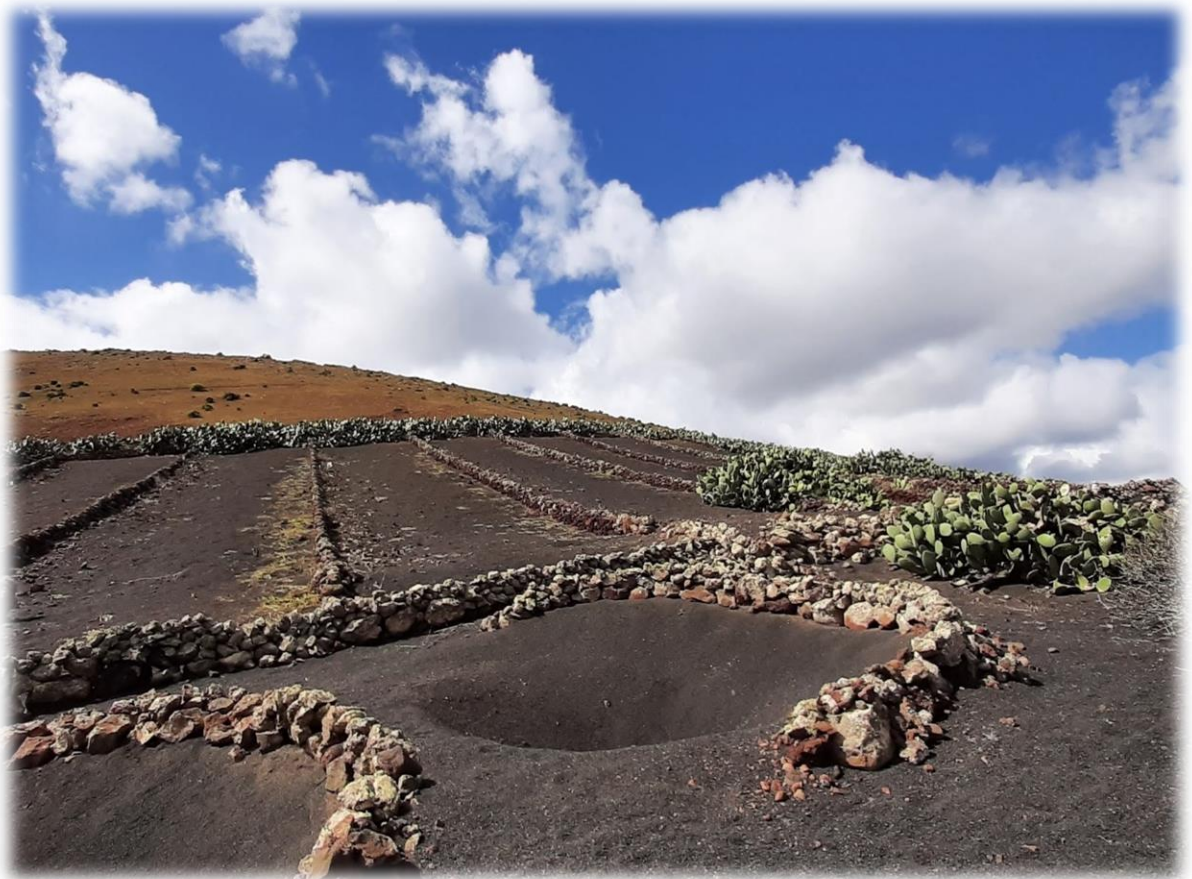

Bougainville zijn heester- of kruidachtig, groenblijvend of bladverliezend, meest klimmend. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke

bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten.

We beklimmen de Montaña de Guardilama (604 m) van waar we een fantastisch uitzicht hebben op de wijnvelden. Het is de hoogste vulkaan in het centrale deel van het eiland. En we hebben met zijn allen de top gehaald!

Heel uitzonderlijk kan men van op de top van de Montaña de Guardilama El Teide op Tenerife zien. Dit zou slechts gemiddeld eens om de 18 jaar gebeuren.

Slechts één maal heb ik het meegemaakt dat deze berg bedolven lag onder de blauwe bloempjes. Dit jaar was dit echter niet het geval. De foto met de bloempjes is dus van een eerdere vakantie. Tot gisteren vond ik de beklimming van die blauwe berg het mooist. Maar

vandaag was hij nog zoveel mooier . Dit dankzij de inspanningen van Sini die de klim overwonnen heeft op wilskracht en doorzettingsvermogen, voortgetrokken en voortgeduwd door haar vriendinnen van de tennisclub. Bedankt ook aan de overige deelnemers die het nodige geduld hebben opgebracht. De klim van deze berg, vandaag, zal voor eeuwig in mijn geheugen gegrift staan. Die blauwe berg van zoveel jaren terug is eigenlijk maar bijzaak. Toffe bende! Toffe groep! Zelden meegemaakt!

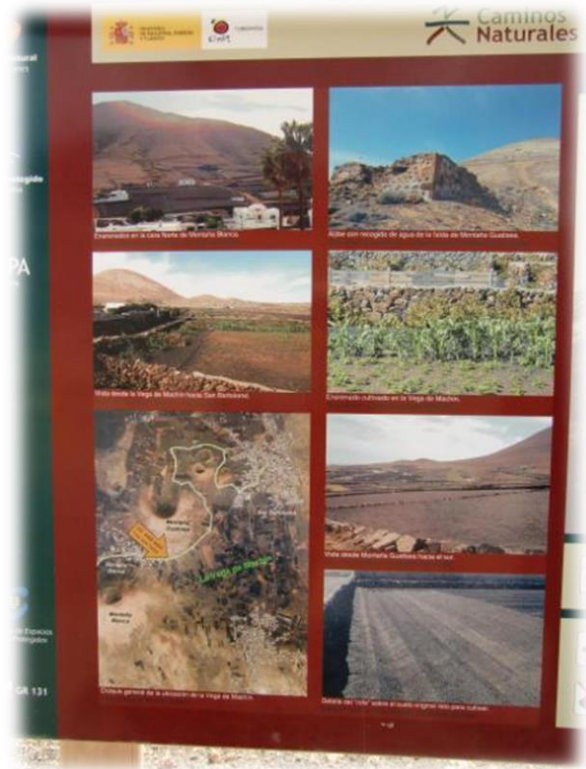

We dalen langs de andere zijde de berg af.

We volgen vandaag een gedeelte van de GR 131. De GR-131 begint op de noordpunt van Lanzarote en steekt dit eiland over naar het zuiden, doet dan het kleine Isla de Lobos aan,

doorkruist heel Fuerteventura van noord naar zuid, steekt over naar Gran Canaria, maakt een boog over Tenerife en een lus op La Gomera en bereikt via La Palma het meest westelijke van de Canarische Eilanden, El Hierro.

Er is ook een Mini-Lanzarote gemaakt door vrijwilligers van het eiland. Dit event is gratis te bezoeken maar staat enkel maar opgesteld in december en in januari.

Elk jaar ziet het er wel wat anders uit maar het wordt van jaar tot jaar beter. Het is nog maar het derde jaar dat men dit doet. Hopelijk blijven ze dit doen.

Alle voornaamste bezienswaardigheden kan je hier terugvinden. De zoutpannen, de kamelen, de verschillende kerken, meerdere monumenten die door Cécar Manrique werden gemaakt enz.

Tijdens onze wandeling gaan we in La Geria, in een van de vele bodega's, enkele plaatselijke wijnen proeven. Vooral de witte wijn is naar de zoete kant en heeft een hoog alcoholgehalte tot wel 19 graden.

Het is niet voor niets dat dit gebied vooral voor wijngaarden wordt gebruikt. Lavagrond van ongeveer 1000 jaar oud is de vruchtbaarste grond. Vanaf deze periode ligt er een dikke laag picon (kleine lavakorreltjes) op de gestolde lava. En het is net deze picon die de planten nodig hebben voor vochtopname en wortelvorming.

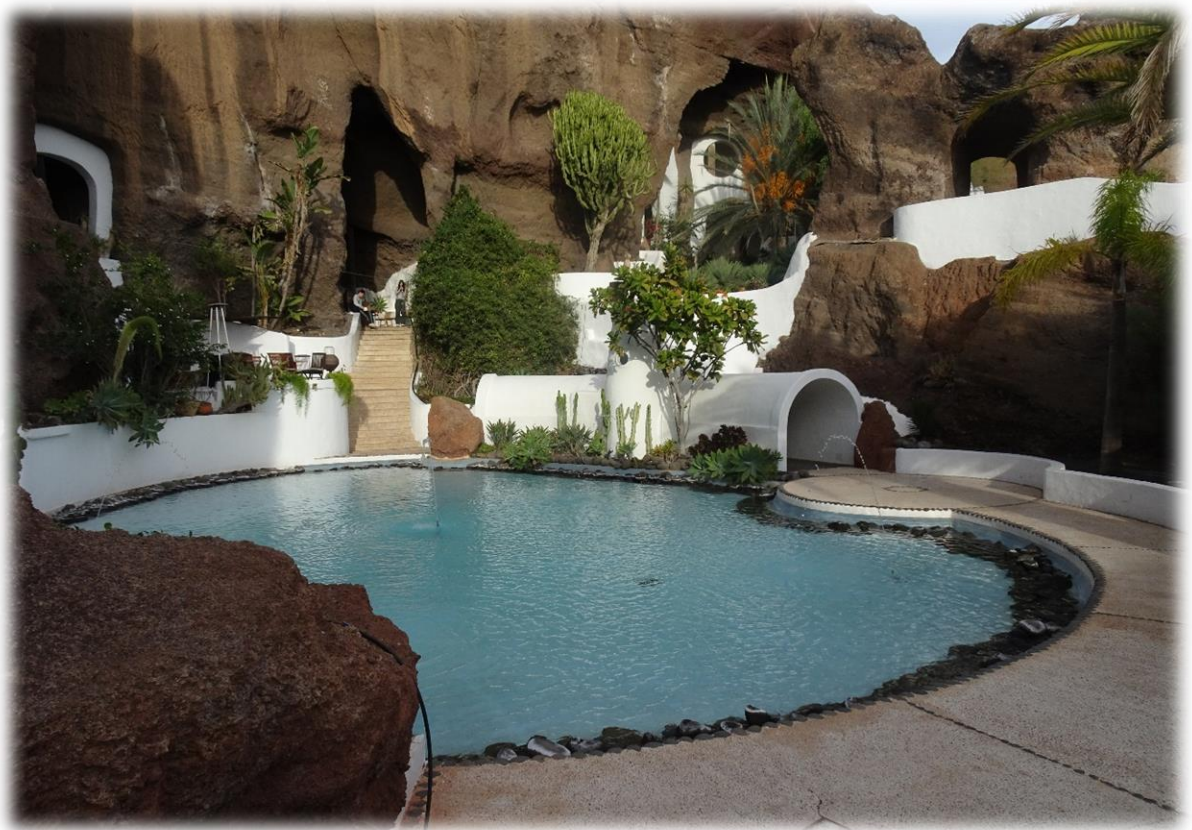

Voor de pluk van de druiven maakt men nog steeds gebruik van deze woestijndieren.

We hebben nog wat tijd over en brengen een bezoek aan de vroegere woning van Omar Sharif. LagOmar is de naam van deze woning. Deze woning werd, hoe kan het ook anders,

ontworpen door César Manrique. Het idee van Manrique was om het te bouwen in een 1001 Arabische nachten-stijl. Het huis is tegen een klif gebouwd en het lijkt hieraan te hangen. Het bestaat uit verschillende etages en is wit van kleur.

Manrique kreeg van Omar Sharif ruim de vrijheid om zijn idee uit te werken. Er zijn dan ook veel trappen, waterpartijen en gangen. Het huis is omgeven door drie prachtige tuinen, waarin

zich allerlei grotten en tunnels met geheime doorgangen bevinden. In de omliggende tuinen worden regelmatig tentoonstellingen van schilders en beeldhouwkunstenaars gehouden en tevens vinden er regelmatig openluchtconcerten plaats.

Omar Sharif was gokverslaafd en speelde heel graag bridge. Omar speelde regelmatig bridge met een vast groepje kaartervrienden. De eerste dag dat Omar zijn intrek had genomen in zijn nieuwe woning nodigde hij zijn kaartervrienden uit om bij hem thuis te komen bridgen.

Een vaste kaartverkooper was zeggende ziek maar ze hadden hem vervangen door een andere man die ook kon kaarten.

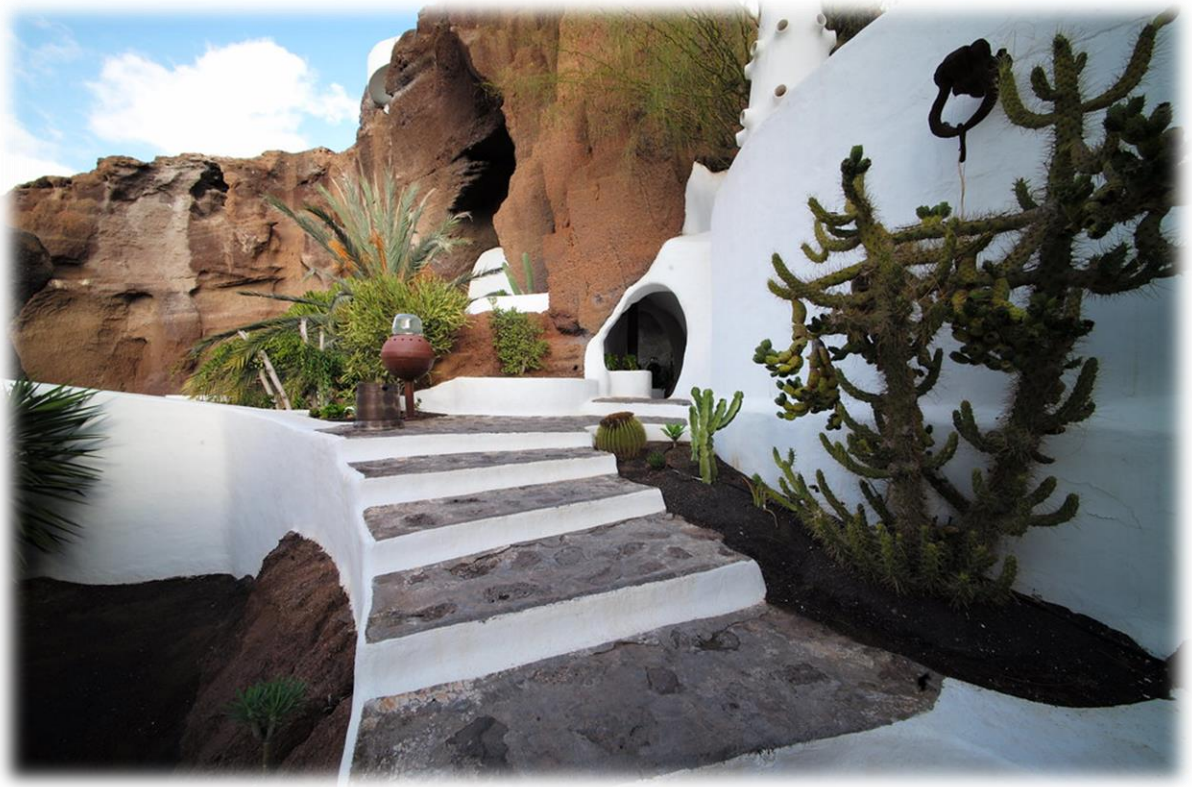
Die nieuwe kaarter verloor in het begin nogal dikwijls maar na enige tijd begon het tij te keren en begon Omar veel te verliezen. Die nieuwe kaarter was echter Europees kampioen bridge maar dat wist Sharif niet. Nadat Sharif één dag in zijn woning had gewoond heeft hij zijn

woning tijdens het kaarten verspeeld! Manrique wist niets af van de gokverslaving van Omar Sharif en Manrique wist ook niets af van het opgezette (kaart)spel. De kaarttafel is nog steeds de originele tafel.

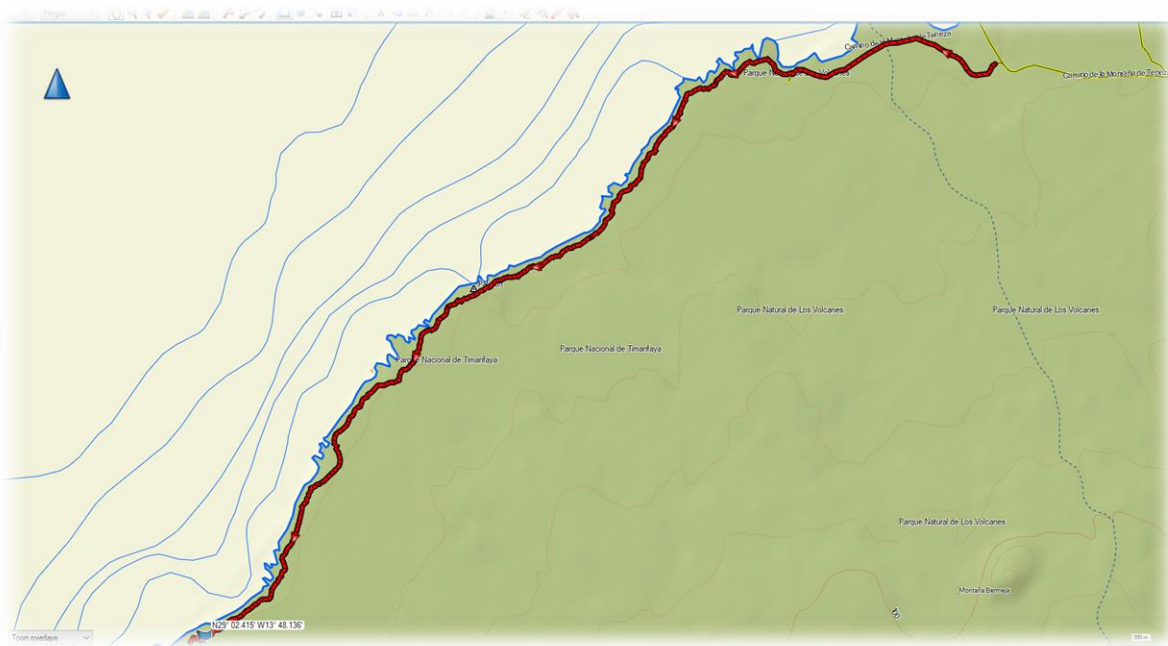
Dit is het bed waarin Omar Sharif slechts één (slapeloze?) nacht heeft verbleven.

Het voormalige optrekje van Omar Sharif is nu eigendom van de staat en dient nu als museum voor de toeristen.

Woensdag 31 januari 2024

- Wandeling : Langs de kust door de lavavelden van het nationaal park Timanfaya
- Gebied : Tussen Playa de la Madera en El Golfo
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 4 uur

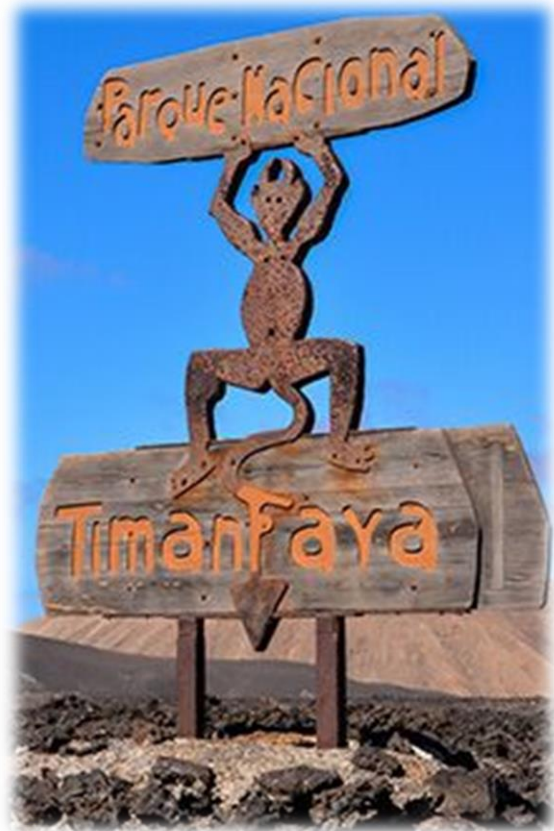

We vertrekken aan Playa de la Madeira. Ik noem deze plaats stevast “het einde van de wereld”. Je geraakt er moeilijk met de wagen. Meestal komen we op deze wandeling geen mens tegen. Heel uitzonderlijk hebben we vandaag, op onze wandeling, twee mensen gezien.

Elke ochtend maken we onze picknick klaar aan de auto. Het hotel levert namelijk geen lunchpakketten. Om tot Playa Madeira te geraken dienen we over een echt slechte weg, ik noem het altijd een ribbelweg, te rijden. Alles in en aan de auto rammelt dan enorm. Toen

we de schuifdeur open deden, bij aankomst, viel ze er zowat uit. Alle vijzen waren losgekomen. Gelukkig hadden we handige Carlo mee die de schuifdeur in geen tijd repareerde.

Het hele, door ons bewandelde, pad ligt in het Nationaal Park Timanfaya. Dit is het enige pad dat in het park bewandeld mag worden. Tijdens geen enkele andere wandeling op Lanzarote

heb je zoveel contact met de vulkanische erfenis van het eiland. Het lavaveld in het nationaal park heeft een oppervlakte van 200 km² en heeft hiermee het grootste lavaveld ter wereld.

De Atlantische Oceaan hier is meer dan 3.500 meter diep. Dit lavaveld is tevens abrupt in het water gestort waardoor het, nagenoeg, een loodrechte muur heeft gevormd. Zelfs bij een

rustige zee botst het zeewater tegen de muur van lava waardoor het water met kracht de hoogte in spuit.

Op deze wandeling draagt men best een paar leren werkhandschoenen. Bij een eventuele val zijn jouw handen dan toch beschermd. Lopen over lava is altijd gevaarlijk. Lava is nooit

vlak, ook al heeft men min of meer een pad aangelegd met sintels dan nog dient men goed op te letten. Lava snijdt tevens enorm omdat er overal scherpe kantjes aan zijn. Bij een val heeft men dan ook vele, meestal kleine, snijwondjes.

Het is een tamelijke ontstuimige zee en daardoor hangt er boven dit traject soms een waas van waterdruppels en maken de golven die in lavagaten gestuwd worden bizarre geluiden. Dit

maal zit de wind goed, de wind gaat richting de zee, en hebben we minder last van de waterdruppels.

Heel zelden kan je op dit traject deze fraai gekleurde krabben zien wegschieten. Een foto maken van deze schuwe rode rakkers is echter een ander verhaal. De rode rotskrabben of beter gezegd